

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת בא

1110 ו' שבט תשפ"ב

זמני השבת

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
4:16	4:30	4:21	4:37
מוצאי שבת	5:31	5:32	5:34
רבינו תם	6:08	6:10	6:11

הילולא דצדיקיא

1. רבי שמואל עזראן
2. רבב"ד העדה המערבית בירושלים
3. רבי חיים צבי טיטלבוים מח"ס 'עצי חיים'
4. רבי מאיר רפאל מח"ס 'ליקוטי שושנים'
5. רבי מרדכי דוד לוי מח"ס 'דרכי דוד'
6. רבי מכלוף אביחצירא
7. רבי יוסף מאיר כהנא האדמו"ר מספינקא
8. רבי יוסף שוארץ מח"ס 'תבואות שמש'
9. רבי אברהם אמינוף תלמודי
10. רב ראשי לעדת הבוכרים
11. רבי רחמים חי חויתר הכהן
12. רבי יוסף יצחק האדמו"ר מהרי"ץ מחב"ד
13. יא. רבי חיים טולידאנו
14. רבי עזרא כהן זנגי מחו"ר פורת יוסף
15. יב. רבי חיים כפופי
16. יג. רבי שמשון פירסטמח"ס 'שם משמעון'

משביר לחדוד

הדם והמזוזות
כמשל לדרך
עבודת ה'

"ועבר ה' לנגוף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף".

בורא העולם יוצר הכל, היודע מחשבות איש ועלילות יצרי גבר, חופש כל חדרי בטן בוחן וכליות, זקוק הוא לאותות של דם על המשקוף כדי לפסוח על בתי בני ישראל ולא להמית את הבכורים!?

כך אמרו חכמינו ז"ל (פסחים עד, א): "כי ציד צולין את הפסח? מביאין שפוד של רמון, תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו". ופלא הוא: מה נשנתה קרבן פסח שמקריבין בני מעיים עמו, משאר הקרבנות שאין המעיים קרבין עמו, אלא הכהנים מוציאין אותן והן נקריבין לעצמן!?

ועוד שנו חכמים: קשרו ישראל את הפסח לכרעי המיטה, ושמעו מצרים את השה צועק והיו שיניהם קרות על ששוחטין את אלהיהן ולא היו רשאים לומר להם דבר. ודבר זה דורש ביאור: מדוע צוה הקב"ה לישראל שיקשרו את הפסח לכרעי המיטה, וכי לא היו יכולים לקשרו לכל מקום חוץ מכרעי המיטה, והרי יכולים היו לקשרו סמוך לפתח הבית מקום שהבריות רואין אותו ועיניהם כלות, ולא בתוך הבית מקום שאין העין שולט.

פשרן של דברים הוא, כי שני מדות יש במקיימי מצות. יש אומר לא אתנהג במידת חסידות וחומרות מרובות שמא ילעגו לי הבריות, די לי במה שלבי מאמין בהקב"ה. מאידך יש לך אדם שהוא מקיים את המצות כולם אבל לבו בל עמו, והוא מקיים אותן מתוך הרגל.

כנגד כת ראשונה החוששים מן הבריות, פתח רבינו יעקב בעל הטורים זצ"ל, את חיבורו: יהודה בן תימא אומר הוא עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגויבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים. פרט ארבעה דברים בעבודת הבורא יתברך והתחיל בעז כנמר, לפי שהוא כלל גדול בעבודת הבורא יתברך; לפי שפעמים אדם חפץ לעשות מצוה ונמנע מלעשותה מפני בני אדם שמלעיגיין עליו, ועל כן הזהיר שתעיז פניך כנגד המלעיגיין ואל תמנע מלעשות המצוה. וכן אמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו: יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם.

כנגד כת שניה שאינם עושים המצות אלא מבחוח, ואינם שמים לב למה שהם עושים, אמרו חכמים (סנהדרין קו, ב) "הקב"ה ליבא בעי, דכתיב: האדם יראה לעינים וה' יראה ללבב". כלומר, שיש והאדם מקיים את המצות ואינו מרגיש בעשייתן, וכקוף הזה שמלמדן אותו קפיצה ואינו יודע מה הוא עושה.

ומי שהוא מתבייש מפני המלעיגים סופו בא לידי חטא, הואיל והוא מתיירא מפני בני אדם ואינו מתיירא מפני מלך מלכי המלכים. וכן אמרו חכמינו ז"ל, שישאל במצרים היו מזניחין את מצות המילה, כדי למצוא חן בעיני המצריים. לפיכך הפך לבם לשנוא עמו.

כיון שקשרו ישראל את השה לרגלי המיטה, היו המצרים מביטים

אל תוך בתיהם ורואים את יראתם כשהוא קשור למיטה, היו צועקים ושואלים את ישראל מה טיבו של ש זה ומה טעם קשרתם אותו אל רגלי המיטה? והיו ישראל משיבים אותם, אלקינו צוה אותנו שנהיה זוכים את השה לכבודו.

וכן אמרו חכמינו ז"ל באגדה: בשעה שאמר הקב"ה למשה לשחוט הפסח, אמר לו משה: רבון העולם! הדבר הזה, היאך אני יכול לעשות, אי אתה יודע שהצאן אלהיהן של מצרים הן, שנאמר "הן זבחה את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלונו"?

השיב לו הקב"ה: חייך! אין ישראל יוצאין מאן, עד שישחטו את אלהי מצרים לעיניהם, שאודיע להם שאין אלהיהם כלום.

וכן מצונו שבאותו הלילה הכה הקדוש ברוך הוא את בכוריהם של המצרים, ובו בלילה שחטו ישראל את פסחיהן ואכלו, והיו המצרים רואים את בכוריהם כשהם הרוגים ואלהיהן שחוטין, ולא היו יכולין לעשות כלום. ועל ידי שמרדו ישראל באלוהות של מצרים שעבדו לו - מיד נכנס בלבם אמונת ה' במדה גדולה, ונעקרה עבודה זרה מלבם. וכל ענין לקיחת השה לא היה אלא כדי להפריש מעבודה זרה ולהרגילם במצות, כמו שאמרו חכמינו ז"ל על הפסוק "משכו וקחו - משכו ידיכם מעבודה זרה והידבקו במצות".

זה הכלל. אי אפשר לו לאדם להיות פוסח על שני הסעיפים, כי מתוך שהוא פוסח על שני הסעיפים לא יעלה בידו לא זה ולא זה, מי שהוא מאמין בה' אינו מתבייש מבני אדם, אבל המתבייש מפני בני אדם מתוך שהוא מתבייש בפני בשר ודם מכלל שאינו מאמין אמונה יפה ושלמה בהקב"ה.

ולפיכך צוה הקב"ה לבני ישראל שיתנו מן הדם על שתי המזוזות והמשקוף, כי הדם הוא רמז לפנימיות, הדם הוא הנפש, רצה הקב"ה לרמז להם לישראל שעיקר עבודת ה' היא כשהיא באה מתוך הנפש, מתוך הלב, עבודת ה' שהיא משפה ולחוץ אינה רצויה, ועל ידי שהאדם לומד תורה ומקיים מצותיה: תוך שהוא שם לב למעשיו, נמצא שהוא אוהב את ה' בכל לבבו ובכל נפשו.

זאת ועוד: אף העובד את ה' בפנימיות בלבד והוא מתבייש מפני בני אדם, הרי שאין עבודתו רצויה, מפני שעל ידי כך הרי הוא מסיר מעליו את פחד ה' יתברך והוא ומתיירא מפני בני אדם. ולפיכך נצטוו ישראל לתת את הדם - שהוא כאמור רמז לפנימיות - על המזוזות והמשקוף מבחוח, כדי לרמז לנו שבכדי לעבוד את ה' צריך גם שניהם, ואי אפשר לבחור באחד מהם.

וזהו גם התשובה לשאלה, מדוע קרבן פסח שונה משאר כל הקרבנות, שהוא קרב עם בני המעיים? הסיבה נעוצה בעובדה החשובה שבאה ללמד ולהשכיל אותנו שבכדי להגיע לדרגת עובד ה', צריך האדם לעבוד את בורא גם בפנימיות הלב והבית.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

פיצוי מועט עבור שנות הסבל והעבודות

"ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלת" (שמות יב, לה)
תמיהה היא: מדוע הורה הקדוש ברוך הוא לבני ישראל לבקש מן המצרים את רכושם ב'השאלה', ולא אמר להם ליטול את הרכוש בקניין שלם ומוחלט, שהרי הוא הגיע להם בעבור שנות שעבודם במצרים?

הגאון רבי יוסף חיים מבבל זיע"א, בעל ה'בן איש חי', משיב על שאלה זו בספרו היקר 'בן איש חיל' (ח"ד, קכב) בדרך משל ונמשל:

משל לעשיר אחד שהלך לטיל ברחובה של עיר עם בנו, והנה לפתע נטפל אליו איזה שיכור אחד, והשיכור אחז בכנף מעילו של העשיר והחל לצעוק בקול רם לעיני הכל: "זהו מעילי שלי הוא, אתה גנבת אותו ממני, אנא החזר לי מיד את מעילי שלי!"

נפנה אליו העשיר, וענה לו בקול רך ושקט:

- אמת נכון הוא הדבר, מעיל זה שלך הוא. ברם לא גנבתי אותו ממך, חלילה לי מעשות זאת. אלא מאי? בקשתי מאשתך ליום אחד בלבד, ואף קיבלתי לכך את רשותה המלאה. אל דאגה, מחר כבר אחזירנו לך...

נחה אפוא דעתו של השיכור מן התשובה ששמע מהעשיר, והוא עזב אותם והניחם לנפשם. לאחר שהלך לו השיכור ונתרחק מקרבתם, פנה הבן ושאל את אביו לאמר:

- אמור לי אבא. מדוע אמרת לו כי מעיל זה שלו הוא אלא ששאלת אותו מביתו ברשות אשתו, והרי זה מעילך שלך מרכושך הפרטי הוא ולא מעילו שלו כלל?!

השיב לו האב ואמר:

ומה חשבת בדעתך? כלום אריב עם שיכור באמצע הרחוב? דחיתי אותו עד למחר, ובינתיים מן הסתם כבר יתפכח מיינו ותפוג שכרותו, ואזי כבר ישכח מצעקותיו ותביעותיו מאמש. ואם זכור יזכור את תביעתו - הרי שאז הוא כבר יבוש בעצמו ולא יחרץ עוד את לשונו כנגדי...

והוא הדין לענייננו, מבאר הגאון רבי יוסף חיים זיע"א: האמת היא שהמצרים הלכו לקראת אובדנם, ובסופו של דבר שילחו הם את בני ישראל מארצם, טבעו בים סוף ואף הנחילו לבני ישראל היוצאים ממצרים את ביזת הים. אולם עוד לפני שכל זה קרה, עוד לפני מכת בכורות, ביקשנו מהם את הרכוש הגדול בהשאלה, כמצוות הכתוב "וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב" - משום שהם היו עדיין שרויים בשכרות סכלותם, וחשבו המצרים שיעלה בידם לעכב את בני ישראל בארצם ולהתמיד בשעבודם.

אכן לאחר שהתפכחו המצרים משכרונם, לא באו עוד אל בני ישראל בכדי לתבוע את הרכוש בחזרה, לפי שכבר הבינו כי זהו אך פיצוי מועט בעבור כל שנות הסבל והעבודות ששיעבדו את בני ישראל בארצם.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עין רואה ואוזן שומעת

בעודי נער צעיר בבית הוריי, באחד הימים כשחזרתי הביתה שאל אותי כ"ק אבא זיע"א: "דוד בני, היכן היית בשעות האחרונות?"

"ביקרתי אצל חבר פלוני", השבתי לו. "ומה עשית בבית החבר?" המשיך אבא ושאל.

"למדנו", השבתי לו "חזרנו על דברי התורה שלמדנו בבוקר".

האמת היא שבאותו היום לא הייתי אצל חברי פלוני ולא למדתי עימו תורה, אלא חזרתי מביתה של אחותי, שם שיחקתי במשחק הדמקה עם בעלה, גיסי.

וזאת יש לדעת, בימי נעוריי אחד התחביבים האהובים עלי היה משחק הדמקה. אמנם בגרתי מאז, והיום תחביבי היחיד הוא לימוד התורה הקדושה, אך בימים ההם כאמור, היה זה מתחביביי הגדולים.

עובדה זאת ידע גם אבא. ועל כן שאל אותי מה למדנו בבית החבר, היכן למדנו ועוד כהנה וכהנה שאלות שונות על לימודנו, עד שהבנתי משאלותיו שהוא יודע שכלל לא הייתי אצל חברי פלוני ושלא דיברתי אמת.

כשהבנתי זאת שאלתי אותו: "אבא, הרי יודע אתה מאיפה באתי ומה היו מעשיי בשעות האחרונות, מדוע אם כן אתה חוקר אותי כך?"

ואבא היקר השיב לי בחכמתו הרבה: "כל רצוני היה ללמד אותך שלא להתחכם עם הקב"ה. אם ישבת ולמדת - אתה יכול לומר שלמדת, אך אם עסקת בדבר אחר - אל תוציא מפין דבר שאינו נכון. ודע מה למעלה ממך, יש עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים".

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"הדבר אשר דבר". (ירמיה מ"ז)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על עונשו של פרעה וחורבנה של ארץ מצרים, כפי המסופר בפרשה על שלשת המכות האחרונות וחורבנה של מצרים.

ארחות ישראלים

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

מידת חסידות היא שלא לקבל מתנות מהזולת, ועל כך נאמר "שונא מתנות יחיה" (משלי טו, כז). והמתרגל לקבל מתנות הרי הוא מתרחק ממידת הביטחון ועלול להיכשל בעוון החמדה ומביא את עצמו לידי חנופה אל נותני המתנות.

וכבר נהגו לתת מתנה לחתן ולכלה ביום חופתם ואין לחשוש משום "שונא מתנות יחיה", ואדרבה "כל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו ומהנהו - עובר בחמשה קולות".

וכיום נהגו העולם לתת מתנות באירועים ובהזדמנויות שונות, לחיזוק קשר או כהבעת תודה והכרת טובה.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ההבטחה לברכה מרובה בעולם הזה

"דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה
כלי כסף וכלי זהב" (שמות יא, ב).

אמרו רבותינו זכרונם לברכה בגמרא מסכת ברכות (דף ט, ב):
"אין נא אלא לשון בקשה. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה;
בבקשה ממך לך ואמור להם לישראל, בבקשה מכם שאלו
ממצרים כלי כסף וכלי זהב, שלא יאמר אותו צדיק (אברהם
אבינו ע"ה) 'ועבדום ועינו אותם' קיים בהם, 'ואחרי כן יצאו
ברכוש גדול' לא קיים בהם".

ויש לנו לשאול על כך; מה ראה הקדוש ברוך הוא להבטיח
לאברהם בברית בית הבתרים "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". וכי
מי שהוא תפוס בין הליסטים הוא מבקש רכוש גדול, הרי אינו
מבקש אלא לצאת משם! וכענין שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא
(ברכות ט, ב) "משל לאדם שהיה חבוש בבית האסורים והיו
אומרים לו, בני אדם מוציאים אותך למחר מבית האסורין ונותנין
לך ממון הרבה. ואומר להם; בבקשה מכם הוציאוני היום ואיני
מבקש כלום".

אלא כאן נתבשר אברהם אבינו ע"ה שלא יהיו בניו נטמעים בין
האומות לעולם, ואמר לו המקום "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך".
כאן גילה לו שנגזרה גזירה על ישראל שיהיו גולים למצרים.
ואמר לו המקום ברוך הוא, אף על פי שיהיו שרויין בין המצרים
ארבע מאות שנה, מכל מקום אני שומר עליהם שאינם נטמעים
ביניהם, ואני מוציאים משם קודם שהם נכנסים לשער החמישים
של טומאה. ולא עוד אלא אני נותן להם כמה מצות והם שומרים
עליהם ויוצאים משם בזכותן.

ולא זו בלבד, אלא הבטיח לו המקום ברוך הוא שעתידין ישראל
להיות ראויים לשכר מרובה בעולם הזה, על ידי מעשיהם
הטובים, שהרי הבטיח המקום לישראל שהוא נותן להם ברכה
מרובה בעולם הזה בזמן שהם עושים רצונו. כענין שנאמר
(ויקרא כו, ג-ט) "אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם
אותם. ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן
פריו. והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם
לחמכם לשובע וישבתם לבטח בארצכם", וגו'.

ועוד אמר לו המקום ברוך הוא לאברהם; על ידי שהם עתידין
להיות יוצאים ברכוש גדול אתה יודע שהם עושים רצוני, שהרי
בענין אחר איני נותן להם רכוש גדול מפני שאינם ראויים
לדבר.

א. דמי שביעית [הדמים שהמוכר מקבל תמורת פירות
הקדושים בקדושת שביעית] אין פורעין מהם את החוב, ואין
עושים בהם שושבינות, ואין פוסקים מהם צדקה לעניים בבית
הכנסת, אבל משלחים מהם דברים של גמילות חסדים.

וצריך להודיע למקבלים שהם דמי שביעית, כדי שיאכלום
בקדושה.

ב. אין לקיים מצות 'משלוח מנות' ביום פורים מפירות
שביעית. אבל אם כבר קיים מצות משלוח מנות, ומוסיף
ושולח לעוד ידדים משום אחווה ורעות, יכול לשלוח גם
מפירות שביעית, כיון שאין זה חוב עליו. ובלבד שיוודע לו
שאלו הם פירות שביעית, כדי שידע להיזהר וישמור בהם את
קדושת השביעית.

ג. מי שקיבל מחבירו משלוח מנות, אין המקבל רשאי להשיב
לו בחזרה מפירות שביעית או מדמיהן, שמכיון שהוא חייב
להשיב לו כפי המנהג והנימוס המקובל, הרי זה תשלום
תגמולין שאסור בפירות שביעית, מפני שנראה כאילו פורע
חובו בפירות שביעית.

ד. כמו כן אסור לשלוח מדמי שביעית מתנה לחתן ולכלה
לאחר שהם שלחו לו כשהיה חתן, כיון שהוא מוכרח לשלוח
עתה כפי המנהג והנימוס, ונראה כאילו הוא פורע את חובו
מדמי שביעית.

ה. אין לתת פירות שביעית לפועליו, במקום לשלם שכר
לאומנים על עבודתם. אבל מותר ליתן לפועליו מתנה בסתם,
אף שיודע שבגלל מתנה זו הפועלים לא יבקשו ממנו שכרם.
ומכל מקום לא ירגיל עצמו בזה, כיון שנראה כמערים.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת בא

1. מה סופו של המתבייש מפני המלעיגים בעבודת השי"ת?
2. האם מותר לתת מתנה לחתן מדמי שביעית?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משיורי נוסת הגדולה

רבי חיים כפואי זצ"ל

"הרב החסיד מורנו הרב חיים כפואי בעל הנס זלה"ה, שהיה דיין ונסתמא והיו מרננים עליו שח"ו לקח שוחד, ואמר בתוך קהל ועדה כי שמע דבת רבים יחדו ירננו שלקח שוחד ואם האמת אתם, כן יהיה תמיד הענין יכנסו. ואם הוא נזהר מאד בזה - יאיר עיניו כבראשונה, ונתקבלה תפלתו בהלו נרו".

"ואני הצעיר ראיתי חתימתו כשהיה סגי נהור, והיה חותם מאומד וכמעט אין האותיות נכרות כמי שלא ראה. וראיתי חתימתו אח"כ: ה' נסי חיים כפואי, כתובה מאושרה. ועד היום כל הנשבע לשקר על קברו נענש. תנצב"ה זכותו יגן עלינו".

כך משבח הרב חיד"א בספרו "שם הגדולים", את הגאון רבי חיים כפואי שנולד באלג'יר, למשפחת הכפואי שגורשו מפורטוגל בשנת קנ"א. על המגורשים הללו כפו ללבוש גלימה המסתיימת בכובע מחודד - "כפואי".

רבי חיים כפואי עצמו היגר לאלכסנדריה שמצרים, ששימשה כמרכז החיים הכלכליים של מצרים באותם ימים. אחר כך עבר מאלכסנדריה לעיר דמיאט שבמצרים. נודו הרבים וחוסר

שלוותו, מתוארים היטב בחיבוריו: "ומה גם עתה, בהיותי גולה ממקומי, וכלי וספרי. ידי אסורות ועיני עוורות, וטרדת הלב היא למעלה, כמים לים מכסים. כה מעתיר גולה ממקומו, אשר בעתוהו בלהות סביב, לבו חרד סר וזעף ועליו אמים.

רבי חיים כפואי, ינק את עיקר תורתו מרבי יעקב בירב זצ"ל, גדול חכמי ארץ ישראל בדור שלאחר גרוש ספרד, כשאת תורת הנסתר, למד מפי האר"י ז"ל.

התואר "בעל הנס" הפך לתואר נלווה לשמו של רבי חיים כפואי, משום מעשה שהיה. פקיד של מוכסן, קיבל הלוואות עבור אדוניו המוכסן. מכיון שהפקיד היהודי לא היה רגיל להישבע, נדר שלא יאכל בשר ולא ישתה יין, אם לא יפרע חוב.

חלפו להם מספר שנים, הפקיד לא הצליח לפרוע את חובותיו. הנושים רצו להכריחו לקיים את נדרו, אולם רבי חיים פסק שהפקיד יכול לחזור בו מהנדר. בנימוק שסיבת עניונו של הפקיד - אונס הוא, ועל דעת כך הוא בודאי לא נדר.

פסק הדין שנטה לטובת הפקיד, גרם לריגון והוצאת שם רע על רבי חיים כפואי, ובעקבותיו התלקחה מחלוקת גדולה.

הגדיל לעשות אחד מהחכמים שזלזל ברבי חיים תוך כדי שהוא רומז לו גם על עוורונו, בקוראו אליו את הפסוק: "והוא הלך חשכים"...

רבי חיים השיב לו תשובה מפורטת על כל טענותיו נגד פסק דינו, והתייחס גם לרמז העוורון - "ועל מה שכתב 'והוא הלך חשכים', ביקש שימשיך לקרוא גם את סוף הפסוק: "יבטח בשם ה', בו בטח לבי, כי אלך בגיא צלמות לא אירע רע, וכי אשב בחושך ה' אור לי".

כדרכה של מחלוקת, בערה אש היצר והתלקחה גם בין החכמים שבדורו, כשהשיא בפרשה כאובה זו הגיעה לכדי פרסום המוני כי עוורונו של רבי חיים אירע בשל מתנת שוחד שקיבל. היתה להם גם הוכחה תורנית מובהקת מדברי הפסוק: "כי השוחד יעוור עיני חכמים".

כאשר נודעה האשמה חמורה זו לרבי חיים, ביקש מכל הציבור להתכנס בבית הכנסת ביום השבת. לאחר שפתח בדברי תורה מענייני דיומא, ניגש

לעצם הענין: "ידעתי שיש המרננים אחרי כי לקחתי שוחד, וה' יודע ועד, כי נקי אנכי מעוון זה, ולא בי הוא. ועתה, אם יש בכך מי ומי אשר לקחתי מידו מאומה או הטיתי את הדין - יענה בי נגד ה' ונגד כל הקהל הקדוש".

וכאן הגביה רבי חיים את טון דיבורו ואמר: "ולמען תהיה לי לעדה, אני מחלה פני ה' אלוקי המשפט, שאם אמת הדבר ובי העוון - יקומטו עצמותי בזה, ולא אוכל לרדת מהבימה. ואם חף אנוכי מהפשע, יהי רצון כי ייפתחו עיני, ויחזור לי מאורי לעיני השמש, וידעו כל הקהל כי יש אלוקים שופט צדק ואמת".

רטט חלף בלבבות המתפללים למשמע הדברים. ואכן - לתדהמתם הרבה תפילתו נתקבלה. מיד נפקחו עיניו והאירו לו אור יקר, והביט אל כל סביביו, וקרא כל אחד בשמו. וירד מהבימה ונתן שלום לכל אשר פגש בו בשמו. ומאז והלאה, היה חותם את שמו: "ה' נסי חיים כפואי".

לאחר הנס הגדול שאירע לו, הקדיש את מרבית זמנו לכתיבת ספרו על התורה "באור החיים", לרמוז על מאור עיניו שחזר אליו.

לאחר פטירתו, הפך מקום ציון קבורתו למקום מקודש ליהודי מצרים, כל מי שהיה חפץ וזקוק לישועה, הרבה בתפילה על קברו של רבי חיים בעל הנס וזכה לראות נסים ונפלאות.

בספר מסעותיו של התייר רבי יעקב ספיר - "אבן ספיר" הוא מתאר את ששמע וראה כשביקר במצרים על ציונו של רבי חיים כפואי, וכה הם דבריו:

"בעשרת ימי תשובה, הלכתי על בית הקברות, אבל אין עליהם ציונים ומצבות מפותחות, רק המקובל עליהם מפה אל פה. פה ראיתי מקום-שם-קבר, עליו גל אבנים גדול, וכולו רטוב בשמן, מהנסכים אשר ינסכו עליו כל איש ואשה, אשר להם כל תפילה, כל תחינה".

"לפני הביקור בקבר הקדוש, מעיד רבי יעקב ספיר - חולצים נעליים מרחוק, וזוחלים עד הקבר עם הידיים ועל הברכיים, כי קדוש הוא להם מאוד".

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם